

CD

**støtter politiet
i kampen mod
vold og overgreb**

**CENTRUM
DEMOKRATERNE**

Volden er et stigende problem i det danske samfund, og frygten er ved at brede sig. Der er ikke noget at sige til, at folk er bange for at færdes i visse områder efter mørkets frembrud.

Gruppevolden er rå og bestialsk. Voldsmændene dækker sig ind under gruppens anonymitet, og det kan være meget vanskeligt for politi og domstole at finde ud af, hvem der gjorde hvad. CD mener, at voldsmænd skal straffes, og at straffen skal være hård. Og hammeren skal falde hurtigt — altså hurtig retsforfølgning! Politiet skal have rimelige muligheder for at opklare voldssager, og derfor finder CD det meget forkert med de ændrede regler i retsplejeloven, der har medført, at det er meget vanskeligt at få fængslet en voldsmand.

CD vil arbejde for, at disse regler laves om, og vi imødeser, at det kan blive nødvendigt at stille lovforslag om, at deltagere i gruppevold straffes, når de har handlet efter aftale og flere i forening.

Det må veje tungt at sikre den lovlydige borger mod voldsmand, og det kan ikke være rigtigt, at et offer for vold skal møde voldsmanden på gaden dagen efter volden.

Igennem mere end 10 år har man gang på gang set stort på, at loven er blevet overtrådt. Man har set stort på det på Christiania; man har gjort det i Thy-lejren. Igen og igen har man båret over med BZ'erne — hvem husker f.eks. ikke den uhyrlige situation, da de brød ind på Københavns Rådhus og smadrede overborgmesterens kontor? Ikke mindst bar man over med lovbryderne dengang, demonstranter spærrede adgangen til Folketinget og forhindrede de folkevalgte i at udføre deres arbejde. Tingene skrider i forbløffende grad i en retning, hvor man må spørge, om man overhovedet har et retssamfund, hvor den grundlovssikrede lighed for loven stadig gælder. På den baggrund er det uhyre svært at være betjent. Man kan jo ikke længere vide, hvornår loven skal holdes, og hvornår man kan se stort på det.

CENTRUM-DEMOKRATERNE mener, at det er på høje tid, at vore politifolk får et bedre arbejdsmiljø. En lang række lovgivningsmæssige og tjenstlige regler må ændres på afgørende måde. Men først og fremmest trænger vore politifolk til at føle, at de har hele befolkningens fulde støtte, når de udfører det arbejde, som befolkningens lovligt valgte myndigheder pålægger dem.

Og vi slipper ikke for at belønne de politifolk, som har specielt risikofyldte opgaver, i klingende mønt. Om alle politifolk skal have lønforhøjelse, er et spørgsmål, der må afgøres generelt — altså sammen med andre offentligt ansatte. Men der er en klar begrundelse for speciel godtgørelse til politifolk med specielle opgaver.

Følgende gode grunde kan anføres:

1. En betjent med disse særlige opgaver udsætter sig for selv at blive dræbt eller måske fysisk skadet for resten af livet.
2. Betjenten udsættes for at dræbe andre — og blive psykisk skadet for resten af livet.
3. Betjenten udsættes for, at massemedierne og en stor del af offentligheden mistænkeliggør hans indsats.

I en artikel i *Berlingske Tidende* den 7.6.1987 har *politiassistent Per Engelbrecht*, Glostrup, skildret sine oplevelser under udførelsen af sit politijob.

Her er nogle uddrag af artiklen »Derfor skød jeg«:

»Vi er nogle ganske få mennesker i det danske politi, der har befundet os i den modbydelige situation, det er, ikke alene at vide, at et andet menneske netop er i færd med at tage livet af en, men også i forsøget på at overleve at være årsag til dette menneskes død og dermed til savn og sorg i hans familie.

Efterfølgende skal vi over for de rette myndigheder forsvare vores handling, som vi selv kun har haft nogle brøkdele af et sekund til forud at overveje, hvorimod politimester, rigspolitichef, statsadvokat, justitsminister og evt. domstol har al den tid, de ønsker, til at vende og dreje alle sagens aspekter.

At måtte slås for sit liv er en grim oplevelse. At vide, at man uden at ønske det har dræbt et menneske, er værre. At blive trukket gennem den efterfølgende undersøgelse føles som salt i såret. Det er noget, vi må leve med, det er risikoen ved arbejdet.«

»Ingen politimand er overhovedet interesseret i at have et andet menneskes liv på samvittigheden. Til forskel for den største del af befolkningen ved vi, hvordan døden ser ud. Vi kender forskellen på det virkelige liv og videofilmenes spændingsmættede, flotte billeder af skudkampe, hvor psykopatiske politifolk skyder lige så psykopatiske, familieløse kriminelle.

Vi har alle prøvet at ringe på døren hos intetanende fædre og mødre for at overbringe dem budskabet om deres barns død. Det er lige slemt, om barnet er mindreårigt eller voksent. Tro mig, der er intet flot eller spændende over nogen død, der er intet flot eller spændende over nogen skudkamp. Det er en syg oplevelse. Når vi i enkeltstående tilfælde ser os nødsaget til at skyde på et menneske, er det, fordi vi er udsat for et åbenbart farligt angreb og gerne vil gense kone og unger efter fyraften. Når vi skyder, er det ikke for at slå nogen ihjel, men alene for at standse angrebet. Alle politifolk og andre, der har en smule kendskab til skydevåben, ved, at der er stor risiko for, at det menneske, man skyder på, kan blive dræbt, hvorfor vi kun skyder som sidste udvej.

Det er **nødbremsen**, vi trækker, når vi ikke har andre muligheder for at redde livet.«

»Politifolk er tænkende og følende mennesker, der både kan le og græde. Man tager ikke bare hjem til konen efter sådan en vagt og snakker om græsplænenes tilstand.«